

POLARIS *

ČASOPIS ORIENTAČNÍCH BĚŽCŮ KLUBU SK ŽABOVŘESKY BRNO / ROČNÍK XI / 2009

03
ZÁŘÍ

SLOVO ÚVODEM

* * * * *

Jsem rád, že po delší době opět mohu napsat úvodník, ale hlavně že je tu letošní třetí číslo Polarisu. Doufám, že další čísla budou následovat s menšími odstupy. Za toto třetí číslo děkuji hlavně Honzovi Drábkovi, který jej připravil.

Závodů před prázdninami i v průběhu nich bylo mnoho a mnoho a zastavovat se několika slovy u každého závodu ani není možné. Zastavím se tedy u těch největších.

Prvním letošním světovým závodem bylo Mistrovství Evropy dorostenců, které se konalo na jihu Srbska. Do nominace se dostala Káťa Chromá a na klasické trati se jí dařilo, byla osmá. Navíc je třeba zdůraznit, že jako 16-tka startovala v kategorii D18.

Junioři se tentokrát utkali v severní Itálii a barvy Česka+ZBM hájilo hned pět závodníků – Kabáthová, Mádlová, Hájek, Klusáček a Nykodým. Nejvíce to běhalo Milošovi, který si ve sprintu vybojoval stříbrnou medaili, ale ani ostatní se nenechali zahambit a ukázali, že běhat umí. Věrka byla desátá na klasice, Klusy na klasice osmý a Danáč na middlu jedenáctý. Dospělí měli důležité závody tři. Na Euromeetingu se dařilo Chrobákoví s Rajmem, na World games byl Olaf a nakonec přišel závod největší, Mistrovství světa v Maďarsku. Do nominace se proboujel Olaf, který bežel štafety a sprint. V kvalifikaci si vyběhl výbornou startovní pozici, ve finále už se mu tolik nedařilo, ale i tak to bylo velmi pěkné 15. místo. Všem žabiňákům, kteří uspěli ať už na mistrovstvích světa či oblastním závodě gratuluji a věřím, že na následujících stránkách si toho o našich úspěších přečtete dost a dost.

Teď v září nás čeká uspořádání M ČR na klasické trati, prosím tedy všechny kteří mají čas, aby přišli a pomohli pořádat. Závody pořádáme 19. a 20. září a centrum je v Blansku na přehradě.

Všem přeji úspěšný start do podzimní části sezóny. **Zhusta**

ÚVOD II / txt Honza Drábek

* * * * *

Poprvé mě ta myšlenka nahlodala při cestě busem z Brna do Hradce Králové. (Taky zajímavá historie, proč jsem tam jel. Z Juniorského volá Zhusta: „Co děláš v neděli? Nechceš si udělat výlet do Salcburku?“ Protože jsem jenom balil na výlet s CK Áda&Áda na výlet do Skotska, tak jsem řekl, že bych mohl. A proto jsem se dostal do busu do Hradce, logické, že? Ze Salzburgu jsem ale nic neviděl.) Polaris Už hodně dlouho nevyšel. Dlouho jsme se těšil na článek o 10Mile a dalších akcích a nic. Že by až příští rok? A teď jsou prázdniny, všichni Žabiňáci někam jedou do ciziny; Itálie, Rakousko, Srbsko, Maďarsko, Švýcarsko, Island, Skotsko, Norsko... a jsou samé vícedenní letní závody, tábor... Hlavně cesta teď na štafety někam k Liberci bude pekelně dlouhá, tak ať je v autobuse co čist. Doufám, že se sejde dost článků, aby zase jednou mohl Polaris vyjít a aby

aspoň do Jihlavy bylo co číst. Říká se víc než oddíl, tak proč pro ten oddíl neobětovat nějakou slabou půl hodinku na článek? A prázdniny jsou tak dlouhé.

Filda navrhuje udělat nějaký internetový blog, kde by se psalo o závo-
dech, více aktuálních informacích, modernější, barevnější... Nevím možná
už su starý, ale není nad šustění papíru při obracení stránek! Pročítání
článků v autobuse při dlouhých cestách... tak snad tenhle Polaris nebude
zdaleka poslední...

PS: Článků došlo překvapivě dost. Tak se pohodlně usadte, vraťte se ještě
naposledy k letním dnům a ať se Polaris líbí...

EYOC 2009 Srbsko / txt Káťa

* * * * *

Protože cesta do Srbska trvá 15hodin, měli jsme všichni sraz už v pondělí
u Horčičkových v Přerově, kde jsme všichni přespali a brzo ráno vyrazili
na dlouhou cestu. Cesta byla úmorně dlouhá, i když jsme se snažili si ji
všelijak zpestřit různýma hrama nebo třeba vyzvednutím Danči v přecpa-
ném Bělehradě na nádraží, o kterém jsme ani nevěděli kde je, natož jak se
tam dostaneme :). Bělehrad byl částečně rozbořený od nějakého výbuchu a
strašlivě přecpaný auty a návaly místních lidí, takže jsme měli co dělat,
abychom se tam s tranzitem vůbec vešli. Naštěstí řídil Kočka, takže poru-
šením pár předpisů se nám podařilo Danču nabrat a vymotat se ven z měs-
ta, kde už na nás čekali ostatní. Zbytek cesty už uběhl rychle, jelikož
sledovat místní život ve vesnicích zaujal skoro každého:-). Dojeli jsme
do sedla a místního lyžařského střediska, vcelku luxusního na tamější
poměry, kde bylo naše ubytování.

Další 2 dny nás čekalo pár tréninků v místních kopcích, malý výletek na
místní kopec, kde jsme absolovali nekonečné focení, koukání na filmy,
neustálé jezení místních jídel, řešení páteční klasiky a uvítací cere-
moniál, kterému jsem moc nerozuměla (byl anglicky :). Potom už nastal
konec volna a zábavy a čekala nás krásná klasika, celkem těžké štafety
a sprint, na který dlouho nezapomenu. Všechny 3závody byly v okolí lyž.
střediska. Klasika byla pěkná, ale ti co startovali později měli trochu
nevýhodu, že jim strašně přšelo a např. bažina byla asi 4x větší a hlub-
ší než normálně a bořilo se v ní popás. Štafety nebyly zas tak těžký jak
jsme si všichni mysleli a téměř všem se dařilo. Večer nás čekal všemi
očekávaný banket, který se konal v místním přeplněném klubu, kde se neda-
lo ani pohnout a bylo tam nesnesitelný vedro. Nakonec jsme, ale všichni
odcházelí spokojení, někteří si našli nové lásky a idoly:-). Ráno nás
čekal poslední závod – sprint. Byl trochu netypický, protože začátek se
běžel na sjezdovce s lesem (což byl můj konec, strávila jsem tam o 12min.
víc než vítězka:-). Následovalo vyhlášení a vyhlášení národů, které
jsem vyhráli a jelo se domů. Myslím, že i přes některé neúspěchy(třeba
můj sprint) jsme si to všichni užili a vracely se spokojení domů:-).

Povídání s juniorským vicemistrem světa ve sprintu; Milošem

* * * * *

Jaké je to být druhý na MS?

Nepopsatelný pocit, prostě boží.

To byl asi závod bez chyby? Nebo něco zpětně by jsi šel jinak?

Ze začátku jsem si to dost kontroloval a běžel spíš na jistotu... jediná chybka byla na k14, kdy jsem musel zastavit a rozmyslet si postup (cca 3-4s).

Měl jsi už na trati pocit, že to bude dneska dobrý? Nebo až na bednu?

Vůbec ne, netušil jsem, že soupeři budou dělat tolik chyb... těsně po doběhu jsem věřil v top ten...

Z městě se přesunme do lesa. Jaký byl middle? Tam jsi taky doběhl na pěkném místě.

Middle byl velmi technický... v kamenitém svahu s množstvím voleb a těžkých dohledávek.

12 místo tedy hodnotíš jako celkem úspěšné?

Myslím že se za toto umístění nemusím stydět, ale dostal jsem děsnou kládu...

Také bylo velké očekávání od čistě "žabiňácké" štafety... jaký to je vybíhat na první úsek v takové konkurenci?

Celkem normálka, věřil jsem si... zní to dost divně, protože jsem to posral... ale před závodem jsem z nich respekt rozhodně neměl.

Co se v lese stalo?

Pokazil jsem druhou kontrolu, seběhl jsem o pár vrstevnic níž do jiného kameného pole pak jsem to vyprasil a poté mi došlo fyzicky utekl mi balík a jen tak tak jsem to vůbec doběhl.

A jak se ti celkově líbilo v Itálii? Všechno klapalo?

V Itálii bylo krásně... pořadatelé všechno zvládli na jedničku a naše parta byla bezchybná...:P Prostě nejlepší závody na světě... :-)

Nejde se nezeptat na banket. Poviš nějakou pikantnost? Jaký měl úspěch vaše oblečení, složitě vyráběné masky?

Banket, nepamatuju si ho celej :-D, ale mega pařba se super lidma. Při příchodu k budově/stanu, kde se měla celá akce odehrávat se nám stala taková veselá věc... U vchodu stáli vyhazovači, takový strašní bouchači, kteří nás nechtěli pustit dovnitř, jelikož jsme si nikdo nevzali akreditáčky, na které byl vstup... Ale nakonec jsem se usmál na jednu slečnu a pustila nás dovnitř... Franzouzsky ne, jen Švýcarka a Dánka... :-) Jinak maska mi vydržela asi dvě písničky a pak šla do věčných lovišť... A oblečení, ty kalhoty myslím splnili očekávání, ale vršek byl rychle dole... :P

Nějaký vzkaz pro čtenáře?

Stačí pilně trénovat a můžete být také vicemistři světa... Jen nevzdávat soubor sám se sebou!

Máš nějaký tajný svůj tip, návrh, co by mohlo být za téma na oddíláči?

Tak to vůbec netuším, ale slibuji, že zkusím na něco přijít... :-)

OK, počítám s tebou! Tak ať se na podzim daří a příští rok svůj výsledek

snad ještě zlepšíš...

Díky moc.

ME MTBO Dánsko / txt Pája

* * * * *

Je neděle 21. června a já nasedám v Praze do auta a odjíždím s Lauičem, Tomínem a Renatou do Dánska, kde se pojedou letošní ME dospělých a MSJ. Cesta probíhá klidně, jenom trajekt nám ujel těsně před nose.

V pondělí nás čekal Model, který byl na mapě přímo u ubytovny, takže se autem nikam jezdit nemuselo. Trénink byl ideální na rozjetí a srovnání se s terénem. Odpoledne pak spíše odpočinek a psychická příprava na první závod ME - Sprint.

Sprint se jel na 2 okruhy, mapa byla zajímavá, uprostřed kopec, okolo vlnění, celkem hodně čest. A v lese spousta závodníků :D. Cesty byly dobře jetelné a s mapou nebyl problém.

Dalším závodem byl middle, který se zpočátku táhl spíše na rovině a částečně taky po louce, pak podjezdem pod silnicí na diváckou kontrolu odtud na menší kolečko po okolních cestičkách, pak jenom správně odhadnout průseky a hurá do cíle.

3. závod v pořadí byl netradičně Freeorder s hromadným startem. Trať byla pěkně postavená. Po první kontrole jsem jel v první 3-členné skupince, s Madarem Horvathem a Kryštofem a trhali jsme celý „peloton“. Bohužel jsem měl asi po 15. minutách defekt, takže jsem celý zbytek závodu doháněl, co se dalo.

Posledním závodem byl Long, jely se opět 2 okruhy a spousta cest byla zakázaných. Už v prvním kole mě po menší chybě dojel budoucí vítěz, kterému jsem sice ještě ujel, ale už jsem nezvládl dohnat svou ztrátu.

Pak jen počkat, než si v sobotu dospělí odjedou štafety ve velmi pěkném terénu, a pak Hurá na Banquet :D

MTBO 5-denní 2009 / txt Jenda

* * * * *

Na začátek června jsme (s Klusajdou) si naplánovali hezké počasí a k tomu i nějaký kilometr na kole kolem Plzně. Že všechno nebude úplně podle plánu, nám kapky tropického lijáku vysvětlily už při cestě výlukovým autobusem. Pršelo tak pekelně, že staré Karose upadl stěrač, auta okolo zasta-

vovali, jen v autobuse se jelo dál, bez stírání. Vystoupení do rybníka, či brodění se na perónu, už proti téhle jízdě nebylo nic. Ale klid nám nebyl dopřán ani potom - když jsme dojeli do Plzně, vzpomněla si Zuzka, že nemá karimatku. Obchodák postavený přímo cestou do kempu ji zachránil. Mě už ale ne, když jsem zjistil, že jsem si vzal karimatku o metr kratší...

Samotné závody asi radši popisovat nebudu, stačí snad jen konstatovat, že Pavel jezdí pekelně rychle, že paseka 100 x 100m nemusí být v mapě, že cesta která je v mapě přerušovaná, opravdu přes to údolí nevede, že sprint je rozhodně rychlejší běžet než jet, a že čím líp si závod rozjedu, tím větší chybu potom udělám...

Co se mi ale líbilo nejvíc, byla naprostá pohoda, kterou grilem a příjemnou atmosférou vytvářel oddílový IT tým... Díky (Ač bajky nejezdíme všichni za ZBM, bylo fajn vědět, že tam nejsme sami). Dalším velkým plusem, který bych připsal Plzni, je neskutečné množství cyklostezek, po kterých se dá vyjet víceméně kamkoli a hlavně, projet město bez kontaktu s provozem, prostě cyklistův ráj. Zuzce to asi svědčilo ještě víc než mně, protože si v midlu vypsáném jako MČR dojela pro bronz a asi by dopadla dobře i v celých pětidenních, nebýt utrženého řetězu a snahy opravit ho tejpovačkou (holky, tohle fakt nejde:)).

O-ringen / txt Steeve

* * * * *

No nebudu vám tu popisovat všechno, co se událo, ale alespoň to nejzajímavější. Tož začneme od kempu, který byl ve vojenském prostoru (nejspíš to bylo letiště) a bylo víceméně zarostlé vřesem. Z jednoho konce na druhý to bylo tak cca. 10 min klusem a všude samý karavan výjimečně nějaký obrovský stan. Ovšem ten náš byl asi nejmenší v celém kempu a ještě u cesty a u záchodů což byla výhoda, protože na záchodech se dal nabíjet mobil. Vedle nás měl stan Neighbour, člověk který si stan sice postavil, ale ani jednu noc v něm myslím nespál, navečer nasedl do auta a odjel, a ráno opět přijel. V kempu se pohybovalo plno zajímavých osob např. mustafa, bobak 10x jinak atd. Další neobvyklostí byl supermarket o-ringen, který v centru kempu, kde nechyběl stánek s hamburgare a nějaké ty sportovní věci jako na Tiomile.

Abych vám tu nepovídal jenom jak jsme bydleli tak samozřejmě hlavní byly závody, pět etap, čtyři klasické, jedna middlovatá a rest day, ve kterém jste mohli zajít třeba na pony rudniny a jiné aktivity. My zvolili právě české válení. První tři etapy byly klasiky, což pro mě bylo dost zničující, z toho dvě byly v asi 4 km vzdálené aréně kam nás donesly naše nohy, po cestě zpět už moc nesloužily. V první etapě přšelo a zajímavostí byl povinný přeběh po pontonovém mostě přes jezero, dařilo se tak na půl, ale terén nás mile překvapil. V druhé etapě se dařilo tak stejně a terén opět perfektní a počasí tentokrát také, jenom ty studené sprchy a cesta zpět nepotěšily, naštěstí nějaký místní nám zastavil ušetřil tak půlku cesty. Třetí etapa byla pro mě trochu výzva měl jsem puchýře na obou patách a byl jsem zdičenej. Pro mě nejhorší etapa a to docela výrazně, pro Danáče

naopak nejméně úspěšnější myslím 15. Sprchy opět zklamaly, cesta zpět taky, ale terén nee. V podvečer se běžela elitserie (městský sprint) na kterou jsme doběhli a musím říct že to bylo hodně luxusní, velkoplošná obrazovka atd. Den jsme zakončili luxusním steakiem udělaným na grilu na jedno použití a potom ještě chipsy a pivo (spíš hnědá voda 2,8%, kekeš).

A samozřejmě nesmělo chybět rádio O-ringen ostatně jako každý večer, do osmi to rozjížděl Per, ale pak už hráli jenom muziku a některý luxusní vypalovačky a nechybělo sledování mustafy (kdo je mustafa je na delší povídání, neváhejte a zeptejte se nás).

Volný den asi jenom flákáníčko plus výlet do Eksjo na vypůjčených kolech a nějaký ten nákupek. Čtvrtá etapa, po včerejším volnu nás čekala 4 km cesta na start a ne o moc delší pobyt v lese, pro mě vcelku úspěch škoda pár chybek, pro Danáče naopak 10 minutová chyba v hustníku, už dohnat nešla, terén a tratě opět perfektní. Zbytek dne válení a tak, však to znáte.

Poslední etapa byla jak jinak handicapová, moje ztráta byla opravdu velká a Danáč na tom nebyl moc líp, ale pořád bylo co stahovat. Ovšem nedařilo se, špatná koncentrace vedla do chyb, takže jsem si polepšil jen o jedno místo a to jsem ho ještě dobil protestem, protože borec co doběhl těsně za mnou se přede mě nacpal a orazil cílovku přede mnou, bohužel až za cílovou čarou, takže měl smůlu. Danáč myslím zaběhl líp než já. Terén byl opět luxusní a navíc celkem příjemně pod mrakem. Večer byla na náměstí v Eksjo O-ringen párty, kde jsme nechyběli, cestou jsme zavítali na ještě jednu párty, ale ta nebyla tak důležitá, lístek stál 150 SEK a tak jsme zkusili podlézt plot což bylo úspěšné ovšem s dírou na zádech, nenaděláš. Pivo bylo za 50 SEK což taky není moc přívětivá cena, ale vcelku dobré. No a to je asi tak vše, po O-ringenu následoval přesun na SM-sprint a SM-ultralong, ale o tom třeba jindy.

Výsledky a jiné zajímavosti na www.oringen.se.

P.S. Mapy k nahlédnutí u mě, vezmu je do Liberce.

Švédské mistráky / txt Danáč

* * * * *

Tak tohle jsme se Stevem plánovali už dávno. O-ringen, švédské mistrovství ve sprintu a nějaká práce na severu... Lecos vyšlo, lecos přišlo a lecos nevyšlo. K mistráku ve sprintu se po přeložení z března přidal i mistrák na dlouhé, tak toho, koneckonců jako většina těch nejlepších, Täby využily a zorganizovaly přípravný kemp pro podzimní mistrovství na klasice. Centrem soustředění byla oblast Capri u švédského (nebo spíše norského) hlavního města mořské turistiky Strömstadu. Místo nádherných skalnatých pláží a leckdy i nekonečných řad karavanů. Tato oblast je pro orientáky zajímavá nadměrným výskytem velkých otevřených skalnatých ploch a vůbec divoké přírody, jedněch z nejlepších terénů ve Švédsku a blízkosti O-Mekky Haldenu. My (Täby OK) stejně jako Attunda Orientering se Stevem na palubě jsme zvolili přesun rovnou z centra O-ringenu Eksjö, aby nás čekaly pouhé dvě noci před SM sprint kvalifikací. Oba manšafy se shodně ubytovaly v Kälvikens Kurgarden, rekreačním středisku s několi-

ka domy, mezi kterými jsme během soustředění pravidelně kočovali, jak se měnil náš počet.

SM sprint kvalifikace byla to, na co jsme se opravdu moc těšili. Konala se totiž na chráněném ostrově Nord Koster 45 minut lodí od pobřeží, nejzápadnější místo Švédska. Pořadatelé slibovali otevřené terény s množstvím plochých pobřežních skal. Bohužel alespoň pro mě došlo na několik zklamání. Počasí nám bohužel zrovna do karet nehrálo a tak jsem se v tom dešti a větru necítil na mokrých skalách zrovna nejjistější, o tom že by bylo teplo se vůbec nedá mluvit. Já vypálil na svou trať bez respektu a ihned pochopil, že to nebude až takové jako jsme doufali. Kontroly většinou byly do očí a orientační techniku jsme mohli nechat ještě doma odpočívat. První půlka se odehrávala převážně na louce s několika malými skalnatými kopečky a velkou bažinou uprostřed, kolem které měli junioři stráhnuté hned dvě volbičky. Na závěr přišel slibovaný rocky-lauf, ale bez velké obtížnosti. Já i Steve jsme bez komplikací prošli do finále a po bohatém obědu (pro všechny závodníky mistrovských kategorií), což je po teplých sprchách na shromaždišti moje druhá velká láska ke švédským závodům, jsme se zase přelodili.

O finále sprintu, konajícím se přímo v přístavním městě Strömstad, jsme se toho z pokynů neměli možnost moc dozvědět, naštěstí místní periodikum napsalo pro diváky vše potřebné a doplnilo to i o podrobnou mapku náměstí se startem, cílem, diváckým průběhem, odběhy, no prostě se vším podstatným. Předstart v gymnáziu, dlouhý přeběh ke startu a v poslední minutě se konečně dostáváme do středu náměstí na rampu a máme asi 30 sekund na uklidnění a start špalírem diváků. Dostávám mapu a rychle se dostávám do tempa, řeším první volby. Trať nás vede hned z kopce přes plavební kanál a nahoru na protější kopec. Běžím a mám i lehce problém vše řešit tak, abych měl dostatek času na samotnou realizaci. Zpět přes kanál a do kopce na náměstí na diváckou. Nikoho neslyším, ale tipuju že běžím slušně. Smyčka za kostelem a první chybička je na světě, 10s, špatně jsem spočítal ploty na parkovišti a šel o jeden dřív ke kontrole osmáctek. Znovu dolů na nábreží, kde dobíhám borce o minutu. Běžím slušně a věřím si na desítku. Poslední postup s volbou. Dostáváme se na takový poloostrov a jsem přesvědčený jít okolo kopce podél moře.

Ale protože jde o kontrolu schody a mám chvíli čas, brejlím do popisů, jestli to není náhodou nahoře, že bych ten kopec stráhl krz. K mému překvapení tam není nahoře ani dole, ale nějaká šílená strana. Už trochu ve spěchu koumám, kde že vlastně to je a vyjde mě z toho vršek tak zahybám na kopec a za ním razím kontrolu. Při odběhu mě ale trkne, že číslo zrovna nesesedělo, tak to kontroluju a začnu lehce zmatkovat kdeže to teda je. Po chvíli se jdu teda podívat pod schody a ono to tam fakt je...25 s. Další nacházím a už mě čeká předsběrka. Jistím to po pěšině a že zahnu na poslední chvíli ke srázku. Sakra živej plot a je na něm natažený mlíko a těch týpků co tady hlídají. Zkontroluju mapu a už vidím úzkou čtverkovou zelenou navazující na okraj cesty. Tak tohle ne, musím o kus dolů a pak zase zpátky kvůli půl metru širokému i vysokému plotku... 15 s. Dobíhám jen lehce rozladěn a spíše naopak příjemně překvapen kvalitou trati. I přes jediné umístění na podiu panuje v našem táboře relativní spokojenost.

Náš tréninkový kemp už opravdu začíná. Po dohodě se k nám připojuje i Steve a zbytek Attundy míří zpět na Stockholm. Náplň kempu je jasná, hlavně se nepředřít! Hrajeme beach volejbálek, karty, zevlíme u televize, u moře a aby se neřeklo, tak jdeme i párkrát „trénovat“. Jeden z těchto tréninků si ale zbytečně ztrpčuju a jako jediné ho dobíhám v lehkém žaketku po 100minutách. Na poslední chvíli jsme se přihlásily do dvoudenního závodu Gränsjakten (lovení hranic) na hranici Švédska s Norskem. Steve proti britské enklávě, připravující se pod vedením Nicka Barabla na dětskou Tiomilu, v osmnáctkách a já v elitě, kde je pár opravdových elitáků, jakož i medailisté z mistrovství na sprintu i budoucí vítěz ultralongu. V sobotu se dlouhá běží v nedalekém Edu, tak tenhle závod, ve středu middle a ve čtvrtek long s handikepem, zvolilo mnoho lidí jako poslední přípravu. Po zmíněném tréninku se necítím dobře ani fyzicky ani technicky a dělám zbytečné chyby. V jedné chybě mě o tři dobíhá Anatolijs Tarasovs a já se snažím držet aspoň s ním. Občas se rozdělíme a nakonec cíluju asi půlminuty před mín. Mezičasy i přes moji nemohoucnost ukazují slušnou fazónku. Druhý den mám útočit ze zadních pozic stejně jako Steve a oba dopadáme v podstatě stejně, ještě hůř. Závod znovu trestá déšť a v případě Steveho i bouřka ala JWOC classic. Přesto se mi nedaří a potřebuju odpočinek. Nakonec o pár sekund unikám lize sto a chytnu 20 minut od nejlepších. Závod to byl nicméně nádherný s dlouhýma volbama a o obrovské technické i fyzické náročnosti. Zbytek týdne ještě ubíráme na intenzitě a všímáme si spíš srazu švédských senzi-bilů v našem táboře, kteří nám vysvětlili kde a kdy bude možno v táboře na vlastní oči vidět odlet trojčlené posádky neviditelného neidentifikovatelného létajícího předmětu! Něco neopakovatelného!

Mistrovství na ultralongu konající se jen několik dní po sprintu asi 50km ve vnitrozemí ve městě Ed v oblasti velkých jezer. Na juniory, kde jsme startovali oba, čekalo přes dvacet km, 800 metrů převýšení a na 30 kontrol v kopečkovatém terénu s předpokládaným časem vítěze kolem 127 minut. Před startem jsem si ještě prohlédl cílovou arénu, využívanou pro závody monster-trucků a modlil se abych nemusel finišovat na relativně dlouhém doběhu opeřeném v samotném konci dvěma prudkými umělými kopci. Startuje se podle abecedy klubového názvu, jen deset nejlepších z žebříčku stojí v první lajně. Štěpán se svou Attundou a 412 stojí taky na čele a já s 496 v poslední, asi osmé řadě. Start se prakticky hned zúží do mezery mezi stromy a následně se vbíhá do kopce na cestu. Snažím se prostrkat dopředu, ale s rozvahou. Hodně se to roztáhne a my jdeme lesem na pěšinu k hustníku. Po cestě mínu Steva a kontroluju, že nejde stejnou větev butrfláje. Tempo a směr diktuje vítěz Oringu Ole Boström a ostatní za ním klopýtají jak ovečky za pastýřem. Za nedlouho zahne do hustníku a je jasný, že tady už do předu nedojedu. Soustředím se abych nedostal klackem přes gesicht a držím relativně hratelnou mezeru až na společnou jedničku. Borci na mém křídle jsou ještě na dohled, ale mizí v hustníku. Musím dělat druhého vlaku strojvůdce. Jedu precizně obě relativně těžké větve a občas zahlédnu konec prvního vlaku. Delší postup od motýla musím znova sám. Sebíhám se s Lysellem a na cestě to rozbalíme ve stylu jeho trojky pod devět. Míjíme několik typanů. Cítím se skvěle, ale kde je čelo. Dva kratší postupy a při postupu na rádio dobíháme laxního Oleho

a jeho přívěšky. Čeká mě královský přes 4km dlouhý postup styl pól-pól. Vidím postup jakoby středem, jezero zprava, hodně po cestách a pěšinách. Kousek za odběhem se přilepím tři kroky za Oleho a kontroluju situaci. Zdá se mi že jde moc doleva. Borci za mnou hovoří švédsky, ale rozpoznávám, že se jedná o tu mou pravou variantu a tak mě uklidňuje, že pojedou se mnou. Víím že musím uhnout, ale nebojím se. Jdu do prava k jezeru a očekávám že půjdou za mnou. Už je ale pozdě. Nechal jsem se zbytečně zavléct o zátočky dál. Topím se v rákosí a zjišťuju že je někde chyba. Krátký rozhled postací. Jsem tady dočista sám zapadlej na konci bažinatého poloostrovku v jezeře. Kouknu znova pořádně na mapu a vidím variantu středem jezer přes mostky a přemýšlím že museli jet právě tudy. Tak zapnu nitro a čichám do větru kdy ty pomalejší konečně dojedu.

Až na cestě zjistím, že tudy rozhodně nikdo nešel. Stopy tu chybí. Začíná má mizérie. Běžím stylem chyba - chyba. Utvoří se kolem mě skupinka borců, kteří evidentně nepatří do síně slávy. Zoufale jim vzdycky uteču a vzápětí je zase předbíhám. I po průběhu do druhého kola se cítím skvěle a fyzicky všechny okolo drtím, ale nemá to význam. Scénář se opakuje. Smírůju se s bojem o nějaké to čtyřicáté místo a přemýšlím jestli je Steve přede nebo za mnou. Těsně před cílem se sbíhám s borcem, který na mě evidentně chvíli čeká a víím, že abych se vyhnul finiši tak musím zabrat. V kopci, přes který jdeme na předsběrku vytáhnu zbytek sil a když se otočím vidím jak vcelku zdrceně „jen“ jde. Jelikož jsem to ale já kdo mapuju, tak mě v seběhu na louku trochu stahuje. Razím s náskokem deset sekund. Už jen prudce zkopce po louce za ten levý lesík. Jako jeden z nemnoha nechybujou na sběrku, ale naopak před zraky diváků hážu při seběhu v metrové trávě výstavního tygra a než se zvednu tak mě borec líže záda. Sběrku razíme spolu. Vytlačím ho ze zatáčky, na prvním hrbu mám náskok, ale přes druhý přeletí neskutečně a já prohrávám o chlupy na bradě na cílové čáře. 20 minut chyb mě poslalo při famózním fyzickém představení do kolen. Patnáctému místu a nejlepšímu nešvédskému umístění se jen směju. Pódium viselo dneska hodně blízko. Několik poučení jsem si ale dokázal najít. Není vždycky dobré dívat se do mapy, když je jí tak krásné v kapse. Při členění typu krátký motýlek-7km stejně-dvě kontroly farsta -10km stejně a opačná farsta se opravdu vyplácí viset i hvězdám a to nemluví o mě. Já byl ale takticky připraven na obtížnější rozvrstvení a paradoxně moje běžecká jistota mi pokazila výsledek. Když jsem pak zjistil kudy že to kluci cpali na tom dlouhým, pěkně jsem se zastyděl, jelikož jejich silniční onanii po kraji mapy až do kontroly rychlejší o tři míny jsem fakt neviděl.

Po přesunu do Téb jsem si odpočnul, pořádně protáhl pilinovku, zašel za kulturou a přihlásil se o víkend na další závody. Od mistráku jsem, ač ve Švédsku v oblasti stockholmských a upsallských famózních map, do lesa s tím hadrem ani jedinkrát nezašel a snažil se technicky uklidnit a nabrat fyzickou přípravu pro podzim. V sobotu bylo na řadě Svealandsmästerskapet (mistrovství středního Švédska) na klasice. Konalo se v nám známé oblasti velkých bažin u Ärly. Jelikož jsem chtěl po výbuších uspět, zapsal jsem se ještě do juniorky. V očekávání obtížného závodu jsem plný síly přijel na krásné shromaždiště v lese. Stín borovic a obří borůvky všude pod nohama přišly v tomhle pařáku více než vhod.

Jakožto dohlašovaný startuju v čase asi -20 a pekelně se soustředím. Soupeřů bych až tolik mít neměl. Z těch opravdu top jsou tu jen dva mladíci z Haninge. Vybíhám a jistím jedničku. Minuta v pr... To to zase začíná. Mapa, v patnáctce téměř nečitelná, mě ale brzy začne poslouchat a já se navíc znovu cítím běžecky neporazitelně. Lámu terčík za terčíkem a jen s drobnými zaváháními cíluju. Naprostá paráda. Jak z mé strany (první místo), tak ze strany pořadatelů. Zážitek umocňuje vyhraná pánev a pamětní plaketa. V neděli ještě zajedu do Söders na zkrácenou, tentokrát v jednadvackách. Závod ale pokulhává a to zejména mou vinou. Tratě ne zrovna zajímavé s množstvím cest a organizace IFK Enskede jen na průměrné úrovni. Hodně unavený a chybující výkon mě pohřbil hluboko mezi poražené. Ještě pár dnů a letím domů. Tak zase příště!!!

Doporučuji se podívat na mapy ze závodů na švédském serveru runoway:
<http://www.obasen.nu/runoway/>

SILESIA 09 / txt Majkl

* * * * *

Byl jsem požádán Drbčou ať napíšu něco o GPS09 ale stalo se to tak dávno a navíc mezitím přibývalo množství nových zážitků, že napsat nějaký souvislý text co by měl hlavu a patu skoro nejde. Takže sem se rozhodl vám to popsat pomocí krátkých postřehů:

- ▶ Z Žabin reprezentovali kromě mě ještě Otri, Terka, Keňa, Janinka a Oťas
- ▶ Na start to bylo docela daleko
- ▶ Terény docela pěkně...samozřejmě že my rozmlsaní bysme si mohli stěžovat ale nutno si uvědomit že jsme byli ve Slezsku
- ▶ Mapa seděla
- ▶ Přijel nás porazit i Bingo
- ▶ Otri opět potvrdil roli sprintového specialisty a zazářil
- ▶ Terka odjela po první etapě a nechala tak v elitě jen 3 ženy
- ▶ Oťas nosil celou dobu ten srandovní klobouček a vypadal jak pako
- ▶ Keňa to měl z domu kousek tak se taky zúčastnil...jeden den jsme pařili...pak mu přijela žena
- ▶ Podařilo se mi tam dostat tolik lidí z Bety Třinec kolik nebylo dohromady na závodech za celou jarní sezónu
- ▶ Večer byla kosa jak z nosa
- ▶ Vítězové sprintu vyhráli pěkně nudnou večerní exkurzi na zámek...pěkně tam vymrzli (viz. Předchozí bod)
- ▶ Na závodech se ukázala i největší hvězda EYOCU Joergen, který si poctivě přijel posbírat body do Hummel sprintu...doprovodný tým a řidiče mu dělal Šalátík
- ▶ Jo sprcha byla ledová
- ▶ Vítězové etap vyhrávali obrovské koláče
- ▶ Jako komentátor byl angažován hvězdný Běda, ve výběrovém řízení prý porazil Aljošu
- ▶ Nejpěknější na celých závodech bylo trio Hradeckých závodnic
- ▶ Když o tom tak přemýšlím tak to byla sranda a závody se povedly

KLASICKÝ BOTAS...prý tam vždycky prší / txt Vladka

* * * * *

V pátek 17.7.2008 byl největší hic. Ale i tak jsem se na Botas moc těšila. Byly to mé první závody o prázdninách. Takže jsem byla ještě plná elánu, že si bezvadně zaběhám a snad i opálím. Jelikož se ze mě stala taková malá kancelářská krysa, tak jsem byla vděčná za každý pobyt na sluníčku.

Po příjezdu do kempu jsme našli poslední velikou plochu pro naše dva malé tunely a pár obřích rodinných stanů. Njn, nejelo nás zrovna nejmíň ;o). Po nějakém tom zabydlení se mohlo vyrazit do lesa. Závod byl pěkný. Nebo aspoň mně se líbil. Luxusní byla i koupačka po závodě v místním rybníce. No, voda nebyla nic moc...všichni se tam přeci jen koupali a umývali po závodě...ale co vám budu povídat...každý se chtěl očváchnout. Díky vedru a veliké žízni jsme pořídili pivenky a začal se tedy doplňovat pitný režim. Počkali jsme si na vyhlášení, na vylosování výherců hodinek (zase jsme to nebyli my...co už) a pak jsme zase pokračovali v konverzaci. Večer se začalo počasí nějak kabonit a přišel první déšť. Dost foukalo a bůhví co ještě bylo, ale jeden tunel to prostě nedal. Urvaly se šňůry. Tak se lidi scvrkli do druhého tunelu. A konverzovalo se volně dál.

Sobotní závod nebyl nic moc. Pršelo celou dobu, takže jsme byli hned durch. Navíc byla i zima. Ale nálada nezmizela. Jelo se do restauračky na obídek. Po „chvilce“ strávené v restauraci jsme mrkli na pivenky a rozhodli se s nimi zase pohnout. Vrátili jsme se do kempu. Vyslechli jsme si zase vyhlášení a doufali ve výhru hodinek...ale zase nic =o(. Tak jsem oblíkli na sebe poslední suché kousky oblečení a vyrazili k místnímu stánku opět na hodiny konverzace. Není možné...pivenky padly =o)...Nebyl to ale jednoduchý úkol.

Neděle? Super...mírný bolehlav, závod se nějak přežil a nakonec na nás vykouklo i sluníčko. Není možné...hodinky zase dostal někdo jiný...nečekané. Takže jaký byl víkend? Prostě zase super...takže...příště zas;o). Ádios amigos.

Rakousko / Peťa a Bára

* * * * *

Pro všechny borce:

Jeli jsme do Rakouska a zase zpátky,
toto jsou členové posádky: Káťa, Bára, Peťa, µKlusy, Tobiáš+ trenéři-
Terka a Dejv.

A jak to bylo dál?

Dejv zahájení skoro prospal.
Oheň při hymně ASVÖ jugend plál,
Pavla zas pohled na gymnastku vzal.

Ubytování bylo fakt luxusní,
doteď se nám o něm jenom sní.

Dietrichovky* stále jsme nosili
a do bazénu rádi jsme skočili.

Pravidelně jsme navštěvovali saunu
a v lese pozorovali rakouskou faunu:
koně, ovce, krávy a kamzíky na horách,
kačenky na jezeře,
šneky na závorách.

Prolezli jsme všechny keře,
Bodaly nás jehličky,
Bolely nás nožičky.
V závodech se nám dařilo
A večer se pak pařilo.

Šestnáctiletí v Rakousku pít můžou,
Co proti tomu dospělí zmůžou?
Šidiče jsme hráli,
Hodně jsme se smáli.

Káťa a Tobiáš chodili všude spolu.
Plastové příbory na našem stole
Peti se lámaly
A do jídla padaly.

Alespoň jednu medaili máme každý,
Zůstane nám na památku na vždy.

A nezapomeňte:
Je naprosto nezbytné,
Aby nebe bylo blankytné! ...

*papuče

Putování zemí ohně a ledu / txt Hanka

* * * * *

Když se mě kluci v dubnu na Tiomile ptali, jestli bych s nimi nejela na Island, první, co mě napadlo, bylo: „ty jo, to by bylo něco.“ Většina si myslí, že Island je jedinečná, pro mnohé nedostižná země, kde můžete vidět to, co nikde jinde. Pravda je, že dnes je možné se dostat v relativně krátkém čase skoro kamkoli, vzdálenost není překážkou, jde spíše o peníze. Island tak přestává být pouze snem, protože kvůli finanční krizi, která na Islandu probíhá, je finančně dostupný i pro nás. Bohužel si slabého kurzu islandské koruny všimlo i pár dalších lidí, takže místo tichého rozjímání, v které jsem doufala, nás skoro všude doprovázely hlasy německých nebo českých turistů. Ano, severovýchod je celkem pustý,

ale nakonec stejně narazíte na docela velké městečko, bráno podle tamějšího měřítka, kde seženete vše, co potřebujete, a skoro v každém z nich se nachází i kemp. Zní to celkem kriticky, takže na obranu toho, proč na Island jet, bych zmínila opravdu krásnou přírodu, která je na Islandu velmi variabilní a tak tu najdete skoro vše, na co si vzpomenete. Je to opravdu zvláštní pocit – ráno být u oceánu, v poledne u ledovce, pod kterým se navíc nachází sopka...

Je to už měsíc, co jsme se vrátili, a navíc ty tři týdny uplynuly tak rychle, že mi vše splynulo do jednoho dlouhého dne, ostatně Slunce skoro po celou dobu nezapadá, takže to vlastně i takový dlouhý perný den byl. Zůstaly mi z něho už jen útržky jako třeba: hned po příjezdu si Martin sedl do borůvek, na začátku prvního přechodu jsem myslela, že ten „debilní“ obrovský kaňon nikdy neskončí a mně upadnou ramena. Naštěstí mi neupadly, takže jsme mohli vesele pokračovat dál podél úžasného kaňonu velké řeky. V té době už má člověk zaběhnutý onen stereotyp – vstát a sbalit spacák, uvařit snídani, nasnídat se, vyčistit si zuby, sbalit si věci a jít zase dál. Který je vlastně den? Nevím, ale to přece vůbec nevádí. Krátká pauza v lávovém bludišti a už zase frčíme dál směr jihovýchod. Cesta nám vesele ubíhá s mladým Němcem, který si na pár dní půjčil auto a sám objíždí ostrov! Jak se jen jmenoval? Že by Max nebo Tim? Dále si vzpomínám na spaní vedle velkého berana, který jen znuděně přihlížel, jak si čistíme zuby a vůbec nám nechtěl uhnout! A pak první krize, noc strávená u posr... Höfnu a ráno 3 hodiny beznadějného stopování, které nakonec skončilo šťastně, ale jízda v Getzu s batohem na kolenou a hlavou vytočenou o 90° není zrovna med. Vrcholem celého snažení pak byl 4denní trek krásnou a pořád se měnící krajinou, na jehož konci nás čekalo koupání v teplém jezírku. A i když jsem se právě těchto treků s batohem bála, nakonec mě tyto přechody bavily ze všeho nejvíc. Pak to byla brnkačka, vodopád Gulfoss, Geysir bez gejzíru zato se Strokurem a velice vtipná cesta do Thingvelliru. Vidět Pallyho, jak sám sobě nadává poté, co jsme stopli egocentrického, asi pořád opilého Islandana, který nás pod heslem „je to sice dál, ale zato horší cesta“ odvezl na bezva místo, kde jsme málem vystáli důlek, stálo zato.

Tak a je tu závěr, který nesnáším, protože nikdy nevím, co napsat. Ale nějak skončit musím, tak mě prosím omluvte za tento učebnicový závěr. Jet na Island bych doporučila všem, kteří chtějí strávit prázdniny jinak než jenom běháním a kteří nemají rádi klasické vyvalovací dovolené. Protože jsou tu místa, kdy se vám při pohledu na ně tají dech a vy cítíte sílu přírody a vaši nicotnost, místa, která dýchají dějinami, místa, na která se nezapomíná...

SLOVAK GRAND PRIX KARST CUP SLOVAKIA ! / txt Jirka

* * * * *

Časť prvá – opäť to isté...?

Na závody na Slovensko? O prázdninách? To bude asi zase Silická planina, ne? A taky že ano, ale proč ne? Ještě jsem tam nebyl a letos mám vol-

ný termín... Tak jsem naložil auto do něj ženu, pak ještě Jendu se Zuzkou, kteří sháněli odvoz (a to tak akutně, že byli ochotni přežít i několika-hodinovou pauzu kousek za Olomoucí) a hurá směr Rožňava a autokemp Gombasek. Cesta byla dlouhá a náročná, a to především navigačně...

POZNATEK PRVNÍ – Nikdy nesvěřuj navigaci orientákoví.

Neplánovaně jsme se tedy projeli po slovenských okrskách a horských sedlech a do Gombaseku dorazili až po setmění. O to více nás překvapilo, že tu bylo naprosto temno a liduprázdno.

POZNATEK DRUHÝ – Nikdy nevěř internetu a ani Keniovi.

Kemp prostě nebyl, o čemž věděli skoro všichni krom internetového serveru o slovenských kempech a Kenii, který nedlouho před odjezdem, plánoval, jak tam bude přespávat. No nic, zamčené chatky tu byly, tak jsme stan i auto schovali mezi ně, sprátelili se s podobně smýšlejícími čundráky z Čech a měli ubytko pěkně zadarmiko.

Ráno na etapu jsme to ale měli oproti ostatním výrazně blíž, i když jsme si stejně museli kvůli personálu nedaleké Gombasecké jeskyně přivstat. Na sluncem rozpáleném shromaždišti jsme se tedy objevili poměrně brzy. Až po nás se začaly objevovat všechny hvězdy světového OB, které přijely očihnout terén letošního MS, které se bude konat o pár kilometrů dál v maďarské části krasu. A pořadatelé jim umožnili zkoumání opravdu zevrubné, jelikož první dvě etapy byly klasické. Tedy pro nás běžné smrtelníky klasické... Časy vítězů totiž jednoznačně vypovídaly něčem jiném...

POZNATEK TŘETÍ – Trénovat, trénovat, trénovat

Etapa se konala v krásném, průběžném (trochu kamínků pod nohama bylo, ale třeba Topi Anjala, který mě předbíhal na dvojce o šest minut mě přesvědčil, že průběžný byl velmi dobře) a průhledném listnatém lese s velkým množstvím závrtů a malým množstvím cest. Orientácký zážitek rozhodně nádherný, jen někteří si trochu stěžovali na přílišné vedro a nedostatek vody v lese. Naštěstí se ale po trati pohybovalo několik mobilních občestvovaček v podobě Kenii (pro zajímavost 150:32 < 150:00, ale neva...), Hanse a Arnioho.

Odpoledne pak byla na programu nějaká ta kultura, a tak jsme se ženou zavítali do Gombasecké jeskyně, v níž jsou k vidění několikametrová brčka (to není k smíchu... toho si všimlo i UNESCO a zapsalo to na svůj seznam). Co se týče ubytování, tak už jsme si počínali o poznání zkušeněji a ubytovali se v kempu v Krásnohorském podhradí. Ono to mělo přece jen výhodu v přítomnosti sprch a záchodů. A přitom to bylo pořád ještě blízko.

POZNATEK ČTVRTÝ – Předek auta při couvání při plném rejdu vybočuje...

Druhá etapa se konala na stejném místě jako první, cíl je stejný, ale použité mapy se téměř nepřerývaly. A i terén se významně lišil. Byl mnohem zarostlejší a s větším množstvím klasických hřbetů a údolí. Nezane-

dbatelná část trati také vedla otevřenými pasážemi s neprostupnými křoví-
nami.

POZNATEK PÁTÝ – Tam dole za tím keřem je kontrola. Ví to i Simonas Kreps-
ta...
a stejně musíme jinudy.

Zážitek opět pěkný, umocněný tím, že trať nabízela několik zásadnějších
voleb postupů. Silická planina má prostě svoje kouzlo. Zdaleka jsme ji
neproběhali celou, ale i kdyby, stejně by mělo smysl se sem znovu vra-
cet. Takovýchle typ terénu prostě naše domácí lesy nenabízejí a je to svým
způsobem škoda, jelikož se jedná o terén velmi rychlý, fyzicky náročný a
přitom kladoucí vysoké nároky na orientaci a techniku běhu.

Po závodě bylo nutné se přesunout do oficiálního centra závodů ve zhru-
ba padesát kilometrů vzdálené obci Dedinky na okraji Slovenského ráje.
Cestou jsme si naplánovali návštěvu Silické adnice a Ochtinské aragoni-
tové jeskyně. Návštěva prvního přírodního úkazu se vcelku zdařila. Byla
tam díra, v ní byla zima, mříž a ledový rampouch. Druhý naplánovaný výlet
však skončil... no příznějme s to... flaskem.

POZNATEK ŠESTÝ – Od února je na Slovensku obci nově padesátka...

POZNATEK SEDMÝ – Některé významné turistické cíle na Slovensku zavírají
už ve čtyři.

Časť druhá – na východ od Raja.

Centrum celého čtyřdenního závodu se nacházelo na fotbalovém hřišti
v obci Dedinky, kde jsme si po menších komplikacích s účastnickými pás-
kami postavili stany. Zbýlé dvě etapy se poté konaly zhruba 20 kilometrů
odsud na východním okraji Národního parku Slovenský Ráj (přesněji řečeno
v jeho ochranném pásmu), v místech, která už jsme důvěrně (i když neplá-
novaně) poznali cestou do Rožňavy. Nejprve byla na programu krátká trať
na mapě v poněkud nestandardním měřítku 1:7500 a nutno uznat, že byla
velmi pěkná. Běžela se v horském údolí obklopeném svahy plnými větších či
menších kamenů a skalek. Kvalitě trati také přidala skutečnost, že stavi-
tel si byl vědom extrémní fyzické náročnosti zdejšího terénu a vrstevni-
cemi šetřil jak mohl, čímž zajistil, že trať byla poměrně rychlá a bylo
jednoduché (i kvůli měřítku) udělat chyby z rychlosti, které zvláště při
sebězích stály hodně času.

Po etapě jsme si pro velký úspěch zopakovali Ochtinskou aragonitovou
jeskyni, tentokráte už bez problémů. A opravdu to stálo za to. Takovouhle
jeskyni skutečně v ČR nemáme (mimořadně i tahle je na seznamu UNESCO).
Po návratu jsme pak prožili poměrně klidný večer na fotbalovém hřišti. I
když...

POZNATEK OSMÝ – Do stanu není vidět a nikdy nemůžete tušit, co se zrovna
děje vevnitř...

Poslední, čtvrtá etapa se startovala Gundersenovou metodou (prostě hendikepově no, ale takhle to zní líp...), což zapříčinilo, že jsem do lesa šel velmi, ale velmi pozdě. Pořadatelé se totiž drželi hesla: „To nejlepší na konec“ a proto elitní kategorie startovaly úplně jako poslední. No a běžní smrtelníci se opravdu do pět a čtyřiceti minutového hendikepu neveš-li, a pokud, tak jen velmi těsně. To ale rozhodně nebylo na škodu jelikož ráno jsme díky tomu stihli další, v pořadí už třetí slovenskou jeskyni ze seznamu UNESCO, tentokráte Dobšinskou ledovou jeskyni.

Samotná čtvrtá etapa, tentokráte zkrácená, se konala ve stejném prostoru jako etapa předchozí, ovšem na poněkud rozšířené mapě v měřítku 1:10000, což bylo možná poněkud na škodu. Zajímavé kamenité a skalnaté pasáže jsme už znali ze včerejška a zbytek mapy nabízel pouze poněkud zarostlé horské svahy a několik zajímavějších (spíše po estetické stránce) bažinatých pasáží. Alespoň že to byl hendikep a startovní interval jedné minuty (pro ty co v něm nebyli) způsobil, že na trati člověk nebyl skoro nikdy sám. Nakonec jsem svoje účinkování v elitní kategorii zakončil na sedmém místě, což však nijak neodpovídalo rozložení sil během jednotlivých etap, jelikož všichni závodníci testující terény MS, krom Grahama Gristwooda, vynechali alespoň jednu z etap. Je tedy dobojováno a závěrem je potřeba říct, že letošní GP Slovakia/Slovak Karst Cup nabídl čtyři zajímavé a různorodé etapy. Organizace byla na velmi solidní úrovni a odpovídala účasti elitních světových závodníků. Osobně si myslím, že Slovensko nic lepšího snad ani nabídnout nemůže, snad krom terénů ve Vysokých Tatrách, které však nebudou ještě pěkných pár let pro OB použitelné. Pokud bude čas a možnosti, tak se sem, a nebo někam jinam na GP Slovakia, rád příští rok znovu podívám.

Časť tretia - prielomový epilóg.

Trochu mimo téma bych se ještě rád zmínil o tom, že náš pobyt (můj a mé drahé polovičky) na Slovensku ještě pokračoval. Zůstali jsme ještě několik dní, abychom poznali krásy (a atrakce) zdejšího kraje, které opravdu stojí za to. Mezi ty nejzajímavější rozhodně patří Prielom Hornádu na severní straně NP Slovenský ráj, popřípadě největší hradní komplex ve středu Evropy, jímž je Špišský hrad. Za návštěvu také rozhodně stojí aquapark v Popradu, který byl v poslední době upraven a dostavěn a nabízí toho mnohem více než v době, kdy náš oddíl jezdil na soustředění do Vysokých Tater...

POZNATEK DEVÁTÝ - S ubytováním v kempech na Slovensku to opravdu není jednoduché... Občas se vám stane, že ve fungujícím kempu sice spíte zadarmo, ale bez sprchy a na vlastní zodpovědnost.

POZNATEK DESÁTÝ (A POSLEDNÍ) - Pondělí je závěrečný den.

* * * * *

Tradiční letní mapové soustředění juniorské reprezentace se letos konalo v Norsku a na severu Dánska. Sraz je tradičně u Bohémy, kde na nás čekal autobus. Tentokrát se dvěma řidiči.

Součástí cesty do Norska je úsek trajektem, do kterého už se nejezdí autobusem, ale jde se pěšky dlouhým tunelem. Ten je prosklený a obohacený výhledy na všechny strany a končí přímo velkými vraty trajektu. Holt některé trajekty to mají takhle zařízené. Na lodi mají takovou uličku, kde jsou jen samé skřínky. Zde během pár minut vznikla tzv. česká ulička a někteří vyzkoušeli i obsah některé ze skřínek. Musím říct, že by se i někteří vešli.

V Norsku bydlíme ve vesničce Birkeland v místním klubhausu. Kromě pravidelných tréninků nás jeden den čekalo i sjíždění řeky. Mikrobusem s vozíkem, na kterém byly naložené rafty, jsme byli zavezeni na místo činu. Napřed jsme všechno vyzkoušeli na přehradě. Před nástupem do člunu nám instruktoři ukazovali co dělat v případě, když skončíme mimo člun. Skočít do řeky a chvíli plavat ke břehu proti proudu. Tento případ se mi taky stal, ale to bylo po sjetí první peřeje, když jsme se vraceli zpět, jen aby nás voda ošplíchlá. Pan instruktor mi říká, že to bylo dobré, ale že jsem se vícekrát koupal v řece, než abych zůstal ve člunu.

Po pěkném vykoupaní v řece Otra nás čekal čvachtající mapový trénink - dlouhé postupy v místních bažinách, doprovázený občasným a vydatným deštěm. Došlo i na kroupy.

Jedním z tréninků byl Zhustův tradiční Eurocup. Ten letošní se konal na okraji Kristiansandu, kde jsou pěkné pískové cestičky a zajímavé terénní tvary.

Neminul nás ani výlet. Tím byl výjezd na nejjižnější bod Norska. Za prohlídku tamějšího majáku a jiných objektů se platí vstupné.

Potom jsme už opustili Norsko a přesunuli se do Dánska. Po jednom krásném dopoledním sprintu v okolí našeho nového klubhausu nás čekala prohlídka docela velkého města Aalborg. Dánsko je u Severního moře zakončeno plážemi a jim předcházejí duny porostlé vysokou ostrou trávou. Také tady nám Libor postavil trénink, pěkný dvoukolový sprint. Zato hustníky jsou v podstatě vysoké vzrostlé kleče a velmi těžko se tam orientuje. Připomínají tak trochu litevský miškas.

Na poslední den našeho soustředění byly připraveny štafety ve velmi pěkném a rychlém lese. Takže to byl malý sprintík. A pak už nás čeká jen cesta domů.

Po cestě směrem do ČR nám Libor sděluje několik informací. Jedna z nich byla, že Libor končí v roli kouče u juniorské reprezentace, a tudíž tento zájezd už příště nebude.

* * * * *

Je 4.srpna odpoledne a já se s ostatními žabiňáky potkávám v Novoborském kempu. Kemp se nezdá příliš velký a nakonec se rozhodneme postavit stany na malý plácek vedle jednoho Rusa. Náš plácek je ale přeci jenom hodně malý, tak našeho zahraničního souseda posouváme o pár centimetrů dál. Ten jako odměnu za jeho ochotu dává pusu Peti, nektarinku Káti a tak ještě přemýšlíme, že se radši přesuneme na druhou stranu kempu. Místa je ale bohužel vážně málo a zůstáváme. Večer většina orientáků vyráží do místních klubů a tak je v kempu klid.

Ráno se přesouváme na shromaždiště prvních 3 etap. Busy jsou perfektně zorganizované, jen ta dlouhá cesta z parkoviště na shromaždiště nás trochu ničí. Když si ale vedle nás dává věci Lukáš Bauer s rodinou hned nám to zvedá náladu. V lese se mi líbí a dokonce ani ty skály nevypadají tak děsivě, jak jsem čekala. Počasí krásné a tak se po návratu do kempu můžeme chladit v místním koupališti a hrát beach.

Ve čtvrtek se ještě jako jediná z Žabin vydávám na doprovodný závod a rozhodně nelituji. Zajímavý free order v krásném příměstském lesíku okolo lesního hřbitova a ani startovné se neplatí. Zbytek zatím šetří síly na pivní a tak se ani po zbývajících dny rozhodně nenudíme. Večerní vyhlášení se nesou v duchu disca a myslím, že písnička Poker face mi bude v hlavě znít ještě dlouho. Po shlednutí módní přehlídky, kouzelníka nebo místní kapely nás ještě poslední večer baví odvážní orientáči svými kreacemi při Star dance.

Letošní pětidenní se mi hodně líbily a kdo nebyl, ať lituje!

Tábor léta paně 2009 / txt Klusy

* * * * *

Když nás někdy kolem květnových jarem prosycených dní Jitka Kabáthová lanařila, abychom konečně taky jednou jeli na ten tábor a třeba i vymysleli nějaký ten program, vesměs se nám v hlavách honily myšlenky o prázdninových závodech, zahraničních expedicích, cyklistických výslapech – prostě o těch extravagantních úžasných „holiday issues“, o které bychom při pořádání nějakého vzdáleného tábora přišli. A druhá věc, udělat dobrý program není žádný prdelson, a to zvláště pro lidi, které zase tolik (aspoň já) neznáme, a zvláště pro lidi, kteří nejsou stejně staří. Což se ale ukázalo, to nepopírám, jako výzva. Nakonec se nás na to sešlo 8 a „nějaký ten tábor“ se stal (snad trochu i pro účastníky) jednou z nejlepších událostí letošního horkovzdušného léta.

Téma tábora (film Úžasnáková) jsme vybrali téměř okamžitě (nebo spíš přesněji: nikdo proti němu neprotestoval), teď jen zbývala náplň. Tady bych chtěl poděkovat pardubickým orientákům, protože jejich model budislavského tábora (tréninky střídané s hrami ve stejně silných týmech) je asi opravdu jediný funkční, Jitce Kabáthové a Liboru Zřídkaveselému za perfektní zázemí, které vše ulehčovalo, spoustě lidí za inspiraci, dospělým účastníkům za pomoc a pochopení, kolegům za skvělou práci a všem zúčastněným, za všechnu energii, se kterou nakonec finálně porazili Podkopávače, který málem ovládl svět.

Kromě vydařených mapových tréninků by se hodilo připomenout některé momenty z našeho výcviku Úžasňáků:

Dolování amuletů z hlubokých jeskyní pomocí vodní síly z nedalekých pramenů

Výroba a malování vlastních úžasňákovských masek ze sádry

Slavná bitva okolo hustníku se štíty, koulemi a trojicí artefaktů

Noční návštěva v lese u tajemných vědem a získání magických zrnek

Výroba fukčních horkovzdušných balónů a jejich vypouštění

Těžba nefritů ve starých lomech a splnění úkolů jako střelba ze vzduchovky, čichové bludiště, vyplavení infikovaného exkrementu či odhalení celosvětově rozšířeného, čtyřiceti let se dožívajícího, kapra, Boj s nechápajícími a neochotnými úředníky, podepisování žádostí a povolení, Úžaball – fotbal se speciálními brýlemi z rolí toaletních papírů

Vynikající noční hra s cestováním zpátky v čase připravená samotnými superhrdiny. A velké celodenní finále se zákeřnými Podkopávačovými úkoly jako: stavba nového zimního střediska – bobové a sáňkařské dráhy, plavba po Ploučnici, digitální lidský display, zpráva skrytá v paštice ve smíšeném zboží, prapodivný banán s párátky, vajíčko ve výškách s ukrytým vzkazem, šifra Máj, převážení zvláštních zásilek a nakonec slavná bitva a podpálení samotného padoucha Podkopávače!!!

Co vyšlo skvěle, bylo počasí. Jídlo snad také chutnalo, občas mohli svérázní kuchaři přidat kulínek více. V chatkách byl udržován pořádek, takže jsme po chvíli přestali bodovat, navíc nám bylo stydno, že největší „binčus“, jak řekla Markétka, je v chatce vedoucích. Na střechách chatek stále relaxuje několik papírových koulí, dobře jim tak. Záhadou zůstává, kde našly svůj cíl dva balóny, které po napuštění horkým vzduchem vystoupaly nad les a opustily naše zorné pole směrem k Bezdězu. Po tábořišti se při větším větrném poryvu přežene několik polystyrenových kuliček, které se nám nepodařilo dočista vysbírat. U mě ve skříni čeká zbytek diplomů, až se o ně superhrdinové, kteří odjeli dříve, přihlásí. A to je tak vše... Takže až se vás někdo bude pokoušet urazit, tak si z toho nic nedělejte, úžasňáci jste přece VY!!!

Pár postřehů z šestidenního cykloputování dvou dobrodruhů - Bóry a Járy.

* * * * *

Ukrajnští celníci jsou velmi příjemní, s nadšením si prohlédnou všechny vaše léky, několikrát se zeptají, jestli nemáte drogy, zbraně a alkohol, ale pak vás bez problémů pustí.

K dorozumívání úplně stačí čeština. Znalost slovenštiny je také výhodou. Dost lidí ale pracuje nebo pracovalo v Česku a mluví velmi dobře.

Místní turistická mapa má je opravdu kouzelná. Vrstevnice jsou po 20 až 40 metrech. V mapě je silnice 3. třídy, v terénu ovšem obyčejná polňačka. Kilometráž v mapě není skutečná, je totiž měřena přímo na dosti generalizované mapě.

Správci vysílače jsou velmi, ale velmi ochotní. V mírně podroušeném stavu brilantně vysvětlí cestu s detailním popisem všech mostů a serpentín. A

to dvacetkrát po sobě! A jako bonus máte prohlídku vysílače a všech jeho zákoutí s malou ochutnávkou Lvovského piva.

Přehlížen v lese cedule s nápisem velmi podobným slovu Kebab se může pořádně vymstít. Jak jsme se ráno dozvěděli od vojáků, tyto cedule ohraňují vojenský prostor, ve kterém se střílí čas od času z tanku. Naštěstí jsme tam projeli den před cvičením.

I na místní skoro patnáctistovku (Polonina Runa) vede vojenská panelová cesta a na samotném vrcholu byla dříve vojenská základna.

Je tu opravdu levno, dobré jídlo v hospodě se dá sehnat v přepočtu i za 45 korun. All inclusive oběd za stovku.

V obchodech mají namísto švédských vážených gumídků snad ještě větší výběr z sušenek všeho druhu.

Ukrajina je také země kontrastů. Před skoro rozpadající chatrčí stojí nový naleštěný Bavorák. Jedna vesnice vypadá jako by se v ní dávno zastavil čas a o pár kilometrů dál stojí lázeňské městečko s úrovní o trochu horší než Karlovy Vary.

Lidé vás nechají klidně přespat ve stanu na jejich zahradě. Někteří za to nic nechtějí a ještě vám dají domácí sušenky a víno z vinohradu, ve kterém defacto spíte. Jiní za to sice něco chtějí, ale klidně vám dojedou pro pivo do 15 minut vzdálené vesnice, dají ochutnat domácí kravský sýr a uvaří tradiční snídani.

Koločava je opravdu profláknuté místo. Zde nenarazit na Čechy je snad zcela nemožné.

Dost často nechtěně narazíte na opilce, kterých se dá zbavit jen dost těžce. Prvních pár minut jsou vcelku zábavní, ale po čtvrthodince už zas tak zábavní nejsou.

Na samotném jihozápadě leží město Slatina, ve kterém jsou dva zatopené solné doly. Voda je pekelně slaná, obdobně jako v mrtvém moři. Ovšem barva je velmi odpudivá a dost často do vás narazí všudypřítomný bordel. Asi to bude tím, že sem jezdí kotel Ukrajinců na dovolenou.

Cesta vlakem je neuvěřitelná. Strojvedoucí to vždycky rozkotlí na 20 km/h, vypne motor a setrvačností dojede na další zastávku. Od jednoho vystudovaného právníka, co pracoval v Česku jako svářeč a teď dělá taxikáře, jsme se dověděli, že je strojvedoucí takto ušetřenou naftu prostě rozprodá.

Při překročení hranice z Ukrajinské strany na Slovenskou se vyplatí mít pěkně fekální věci v brašnách. Celníci vás pak moc nezdržují.

Le Tour de Broumovsko / txt Drbča

* * * * *

Vyřešením připevnění nosiče a brašny na kolo problémy teprve začaly. Teprve jsme zjistil, jak málo je v brašně místa... no tenhle problém měli asi všichni, kdo poprvé vyrazili na vícedenní cyklistický přejezd. Kolo nakonec přibrálo několik kil a mohl jsem zdárně vyjet. Kam jsme se vlastně vydali? Už někdy v červenci přišla krásná pozvánka na cyklovýlet do Orlických hor a do Broumovska. Vypadalo to krásně. Nakonec se nás sešlo 13 kolařů a kolařek především z Moravy (4 Brno, 2 Třebíč, 2 Konice, 1

Žďár nad Sázavou, 1 Luhačovice) a 3 holky z Hradce Králové. Po složitém vyhledávání cesty se nakonec skoro všichni setkáváme v Mladkově v podhůří Orliček. První den následoval přejezd po hřebenu hor. Překvapila nás hezká cesta plná dlouhých stoupání, prudkých sjezdů, nebezpečných začátků, krásných výhledů, abychom se cítili bezpečně, tak jsme byli chráněni řadou prvorepublikových pevnůstek. Díky Schengenu člověk ani nepozná, kde překračuje hranici mezi Čechami a Moravou (jen díky turistickému značení vidíme, že jsme u „Zemské bráně“) natož mezi Polskem a ČR. Kempujeme na nádherné louce, na které se pasou koně... největší romantika. Po trochu více bloudění nás nachází i Jenda se Zuzkou, jedoucí první den po vlastní ose. Počasí vypadá parádně a tak ani nestavíme stany a můžeme jít v klidu spát. Ještě předtím jde Bořek a Vlažňák vyžebrat nějaký brambory do popelu. „No dvě zloté...“ „Zloté nemáme, chcete koruny?“ „Můžeme jim dát eura,“ „ale ty taky nemáme.“ Až nějaký místní je za ně platí. Ale byly hodně dobré! O půl paté (nebo čtvrté?) to začalo. Ničím nevyprovokováni se na nás přišli podívat koně. Uvažujte rozumně, když vás vytáhnou ze spacáku uprostřed noci stojící kůň. Začal zběsilý úprk za ohradu. „Oni nás žerou věci!“ Kšá, huš! Na koně nezabírá! Nápad rozdělat oheň bere za své, oni v ohništi stojí. „Oni se nás nebojí!“ „Vlažňákovi žerou stan!“ „Sežrali Zuzce chleba i s igelitem!“ Takové i podobné řeči se nesou v temné krajině. Nakonec vše a všichni jsme zachráněni v ohradě. A sen může dál pokračovat. Ráno vidíme v dálce se pasoucí koně a jen všechny věci naházeny na jednom místě značí tuto noční mūru.

Trochu v šoku se balíme a vyrážíme dál. Čeká nás NP Gory Stolowé. Vypadají parádně, ale sjezd ze stolové hory je lepší. Bez mála 10km bez šlapání a auta dolů kola brzdí. Luxusní koupel, pohovory s polskou omladinou a zpět v ČR, po cyklostezce, které není skoro ani pro horská kola nacházíme uprostřed CHKO krásné místo na přespání. Ohniště tu už bylo. Jedeme nakoupit špekáčky a něco na snídani. Skoro 8km z kopce... zpět to jde hůř. Nabíráme poslední členy výpravy, nějaké holky z Hradce. V noci žádní koně, žádní myslivci, jen ráno nás zdraví turisté.

Dnes to je napůl turistika, napůl cyklistika. Prvně prolézáme skály u Ostane, poté procházíme Adršpach. Díky nevinné otázce „Myslíte, že jde někde ve vesnici nabrat voda?“ Nacházíme u většiny lidí vody dost. A nakonec kempíme u rybníku Jivky, kde donedávna byl nějaký tábor. Konečně se pořádně vykoupeme. Večer se blýská, ale je jasná obloha. Radši poprvé stavíme stany. Jen Milouš a Bóřa nakonec přečkají bouřku venku. Trošku více mokří.

Dnes nás čeká poslední den jen přesun na CVČ. Nakonec se rozhodují a pojedou s Járou do Brna. Prvně odpadne malá skupinka, která zůstane někde na koupališti, pak míříme na Babičino údolí. Sice náš ještě jede devět, ale jediný, kdo četl Babičku, je Jára. Před začátkem se oddělují holky Jindra, Hanka, Evička, Zuzka a Bořek, kteří jedou na CVČ. Já s Járou, Jendou a Zuzkou pokračujeme na jih. Vykoupeme se v Rozkošné nádrži, jejíž voda je sice zelená, ale ne sinicemi, spíš podložím. Cesta nás vede přes Librantice a tak se stavujeme u Věrky. Vytáhneme ji naposledy tento rok na kolo a sjedeme na zmrzlinu a za to nám poradí krásné místo na přespání. Je nejkrásnější, kde jsme spali. Rybník, ohniště... paráda!

Ráno vyráží Jenda se Zuzkou směr Pardubice a tak zůstáváme poslední tři. A tak to pořádně valíme. Prvně si připadáme jako v Americe. Rovně hradecké lesy, cesty přímé až na obzor. Bohužel z lesů vyjedeme za největšího vedra... ale jedeme svižně a cesta parádně ubíhá. Nakonec Bořek před Toulovcovými maštaly musí uhnout už na Žďár a tak s Járou jedeme dál sami. Je to na jih a tak celkem z kopce. Prohlídáme celou naši cestu z rozhledny kousek od Budíslavy a pak míříme na Poličku. Za Poličkou se trochu ztrácíme, už jsme vyjeli ze všech map, co jsme měli, na vesnici ne a ne aby nějaká byla a dokonce taková ta malá orientační mapka ze zadu mapy je celá přejetá. Naštěstí se nakonec objevují a zjistili jsme, že jsme kousek od Letovic. Nacházíme opuštěný důl, kde kempíme. Super místo. Sice se bouří, ale bouřka v noci bohužel nepřijde. Zato nad ránem začalo pršet... Ocelově šedá obloha nic hezkého nevěstí a předpověď počasí je ještě horší. Skotská zkušenost nás naučila rychle zabalit stan a rychle vyrazit do Letovic na vlak... Včera jsme ujeli 112km, dneska 10km... Tak do Brna budeme muset dojet příště... Parádní výlet!

Vyhnaná liška alias CVČ 2009

* * * * *

čtvrtek, 27.8. 2009

13:34:43 Společná cesta naší 15členné party, která už od pondělí 24. procestovala na kole pořádně kus Broumovského výběžku a okolí, se právě rozdělila na začátku Babiččina údolí. Jedna část, v čele s tahounem Járou, pokračovala ve své cyklo-Tour směr Brno. Ta druhá se rozhodla vyměnit na poslední prázdninový víkend kolo za orientky, a tak vyrazila směr Vyhnanov, aneb do centra letošní Ceny východních Čech.

pátek, 28.8. 2009

15:00:00 V kamenitém svahu odstartovali první na první zkrácenou etapu. Vyhnaná prohnaná liška pro nás připravila tratě s množstvím kontrol, a to pro některé znamenalo hned v úvodu závodů diskvalifikaci. Jinak tratě pěkné, jak Běda píše - zajímavé.

24:00:00 Podle pořadatelů nejpozdější doba večerky. Jinak pro většinu myslím celkem klidný večer. DJ Mára z Boru má přichystaný program na sobotní večer.

Sobota, 29.8. 2009

10:00:00 Start druhé etapy. Běželo se na mapě Barchoviny, kde byla loni moc pěkná krátká trať. Dnes nám OK99 ukázal, že se tady dá postavit stejně tak pěkná klasika. Dnešní délky tratí už vzbuzovaly respekt, a tak bylo dobře, že byla včerejší večerka tak brzo.

17:00:00 Start prvních na trať Orientshow. Podařené zpestření vícedenních, zejména pro závodníky. Mapa s tratí pro tuhle show vznikla dřív, než samotné objekty na mapě (bečky, pneumatiky, mlíka.. to všechno se stavělo až dodatečně). Jaké asi je hledat 20 kontrol mezi tisícem bez popisů a na mapě 1:750?

24:00:00 Podle pokynů i pro dnešek večerka. Diskotéka DJ Máry končí podle plánu pořadatelů.

Neděle, 30.8. 2009

10:00:00 Vybíhá se na poslední handicapovou zkrácenou trať na mapě Vyhnánov. Pro mě osobně to byla nejhezčí etapa. Možná z části i proto, že moje kategorie neměla handicap ; -)

XX:XX:XX Vyhlášení nejlepších a cesta do našich domovů.

Jak pořadatelé doufali, tak se i stalo. I letošní třídní byly pěknou orientáckou tečkou těchto prázdnin a my odjížděli spokojení :-)

Krátký rozhovor na závěr s Jendou Zháňalem

* * * * *

Na Magnus cupu si vyhrál noční etapu, jaké to bylo?

Lehké, navíc jsem docela rychle našel i jednu špatně postavenou kontrolu...

Takže si zhodnotil své zkušenosti z "lange natt"?

Když jsem se celý pobyt ve Švédsku dvě hodiny bál, že to neuběhnu, bylo by dost mizerné, kdyby to k ničemu nebylo... Ale spíš bych řekl, že důležitější bylo soustředění před Tiomilou.

Takže příští rok si „Dlouho noc“ zopakuješ?

Tahle volba naštěstí není na mně :D. A navíc, nevím jestli by mě bavilo běžet to jako 18km kros tak, jako to běžel Milouš.

Jaké máš cíle na podzimní část sezony? Co bude jejím vrcholem?

Vcholem podzimní sezony bývá většinou MČR na klasice, takže se budu snažit podílet na jejím úspěšném uspořádání... No a jediným mým cílem pro podzim je dát ve škole pružnost pevnost. A v orientáku bych se časem rád posunul v rankingu, abych mohl jezdit na mistrovství.

Oddíláč, ne?

Jasně oddíláč, ten mě vůbec nenapadl. To bude zlatý hřeb večera (podzimu).

Máš nějaký tajný tip na téma Oddíláče, o kterém by se mohlo hlasovat?

No jistě, teď si tu můj dvacetiletý bratr pouští kačery z Kačerova, takže bysme se na České mohli sejít všichni se zobákem.

Máš něco, co by jsi vzkázal čtenářům Polarisu?

PIŠTE!

Díky za rozhovor. Program na září až listopad

2. 9. - ST - mapový trénink - Kamenná kolonie (Staré Brno, „Nemocnice“) - sraz: 16:15 - mapa: Kamenná kolonie - typ tréninku: sprint + krátká trať - doprava: MHD 2, 5, 6, 7

6. - 7. 9. - SO + NE - ŽA + GČP, ČPŠ - štafety + sprint + štafety (VLI) - centrum: Liberec (Ruprechtice), Liberec (Ruprechtice), Nové Město pod Smrkem - start: SO dopoledne 10:00, odpoledne 16:00, NE 9:30 - doprava: zvláštním autobusem v pátek v 16:00 od Bohémy - ubytování: tělocvična = nutno vzít sebou spacák a karimatku - vedoucí: Libor Zřídka Veselý - terén: SO (štafety) příměstský les, výrazně kopcovitý, terénní i porostová členitost, množství žulových kamenů a skal.; SO (sprint) příměstský les, kopcovitý, výrazná terénní i porostová členitost, bývalé armádní cvičiště; NE (štafety) mírně zvlněný (300-500 m n m.), středně hustá síť komunikací, velké množství menších kamenů a vodotečí, obsahuje všechny typy průchodnosti terénem. - příjezd: okolo 17:00

9. 9. - ST - mapový trénink - Bystrc, „Eserova“ mapa: Veverčí - typ tréninku: Švýcarská hra - doprava: tramvaj 1, 3; bus 52

12. - 13. 9. - SO, NE - ŽA, GČP - krátká + klasická trať (VRB) - centrum: Vrbno pod Pradědem (bývalá osada Adamov) - start: SO: 12:00, NE: 9:30 - doprava: zvláštním autobusem v 7:30 od Bohémy - ubytování: tělocvična = nutno vzít sebou spacák a karimatku - vedoucí: Libor Zřídka Veselý - terén: SO (krátká trať) horský les, rozmanitý porost s mnoha vodotečemi, středně hustá síť cest; místy borůvčí a vysoká sezónní tráva; občas kamenitá a podmáčená podložka, ojedinělé skalní útvary, občas kameny a balvany; NE (klasická trať) podhorský kopcovitý terén (600- 850 mm) s hustou sítí komunikací převážně dobře průběžný, místy tráva, v SZ svahu skalky, V část prostoru otevřený prostor s kupkami.- příjezd: okolo 19:00 v neděli

16. 9. - ST - mapový trénink - Zastávka - sraz: 16:15 u Bohémy - mapa: Zastávka - typ tréninku: krátká trať - doprava: zvláštním autobusem

19. - 20. 9. - SO, NE - M ČR klasická trať - klasická trať; 10. Jihomoravská liga (ZBM + SBK) - centrum: Blansko, Palava - start: SO: 11:30, NE: 9:00 - doprava: individuální - ubytování: na zemi - vedoucí: Libor Zřídka Veselý - terén: členitý, místy kopcovitý, krasový, převážně dobře průběžný, místy větší koncentrace vápencových útvarů, mnoho cest a v některých oblastech i porostové detaily - !!! POŘÁDÁME !!!

23. 9. - ST - mapový trénink - Žebětín, „Ríšova“ - sraz: 16:15 - mapa: Augšpurský potok - typ tréninku: sudálichá - doprava: bus č. 52, 54

24. 9. - ČT - Liga škol v orientačním běhu - Pisárky, Antropos - pořádáme - pořadatelé: Zhusta + dorostenci, stavba tratí Peťa Koporová

26. 6. - SO - 11. Jihomoravská liga (TZL) - Vracov - start: 11:00 - doprava: zvláštním autobusem v 8:30 od Bohémy - vedoucí: Jitka Kabáthová - příjezd: okolo 15:30

30. 9. - ST - mapový trénink - Soběšice, „Klarisky“ - sraz: 16:15 - mapa: Kobyln - typ tréninku: I. úsek štafet - doprava: bus č. 43, 57

3. a 4. 10. - SO, NE - M ČR štafet a klubů - štafety + kluby (SJC) - centrum: Ostružno - start: SO 12:00; NE 9:30 - doprava: zvláštním autobusem v 7:00 od Bohémy - ubytování: tělocvična = nutno vzít sebou spacák a karimatku - vedoucí: Libor Zřídka Veselý - terén: vertikálně i horizontál-

ně členitý, s různou průběžností - partie čistého lesa, sezónní podrost, hustníky. V prostoru jsou pozůstatky po těžbě kamene - lomy, kamenné útvary - příjezd: okolo 19:00

6. 10. - ÚT - Liga škol v orientačním běhu - Modřice, prodejna GIGA sportu - pořádáme - pořadatelé: Zhusta + dorostenci, stavba tratí Denisa Jemelíková

7. 10. - ST - Garden párty ZBM 2009 - Skorkovského 153 (u Zhusty) - 16:00

10. 10. - SO - 12. Jihomoravská liga (ABM) - Kobeřice u Brna - start:

10:30 - doprava: zvláštním autobusem v 8:30 od Bohémy - vedoucí: Jitka Kabáthová - příjezd: okolo 15:00

17. 10. - SO - 13. Jihomoravská liga (VBM) - Újezd u Rosic - start: 10:30

- doprava: zvláštním autobusem v 8:30 od Bohémy - vedoucí: Jitka Kabáthová - příjezd: okolo 15:00

18. 10. - NE - Zhusta Cup - Brno, Velká Klajdovka - sraz do 10:00 -

start: 10:30 - bližší informace na jiném místě tohoto čísla.

24. 10. - SO - 14. Jihomoravská liga (RBK) - Šebrov - start: 10:30 -

doprava: individuální - vedoucí: Jitka Kabáthová - příjezd: okolo 15:00

27. 10. - 1. 11. - ÚT - NE - Podzimní prázdniny v horách - Tauplitz

(Rakousko) - tak jako v loňském roce vyrazíme do hor. Bližší informace o místě, ceně, dopravě, ubytování a stravování na jiném místě Polarisu

31. 10. - SO - 15. Jihomoravská liga (JPV) - centrum: Vítčice - mapa:

Mařenka - start: 10:30 - doprava: individuální - vedoucí: Jitka Kabáthová - příjezd: okolo 15:00

7. - 8. 11. - SO, NE - ODDÍLOVÝ PŘEBOR - centrum: Blansko - mapa: Palava

Tréninky od 3. září do 3. října

Den	Doba	Skupina	Typ tréninku	Místo
Po	15:30 - 17:00	Zhusta	běžecký	Žabovřesky - Rosnička
Út	17:00 - 18:30	Zhusta	běžecký	Lesná - BCVC, Milénova
St	16:15 - 18:00	všichni	mapový	okolí Brna
Čt	14:00 - 15:00 16:00 - 17:30 16:00 - 17:30 20:00 - 21:30	začáteč. žactvo Zhusta Zhusta	tělocvična, hřiš- těběžecký - dráh běžecký - dráha hry	tělocvična ZŠ Kotlářská Žabovřesky - Rosnička Žabovřesky - Rosnička Právnická fakulta, Veverčí
Pá	18:00 - 20:00	Arnošt	florbal, basketbal	tělocvična ZŠ Kotlářská
So	-		závody OB	-
Ne	-		závody OB	-

Středeční mapové tréninky

2. 9. KAMENNÁ KOLONIE Staré Brno „Nemocnice“, tram 2, 5, 6, 7 sprint + KT 16:15

9. 9. VEVEŘÍ Bystrc „Ečerova“, tram 1, 3, bus 52 Švýcarská hra 16:15

16. 9. ZASTÁVKA Zastávka u Brna krátká trať **B 16:15**

23. 9. AUGŠPERSKÝ POTOK Žebětín „Ríšova“, bus 52, 54, sudá-lichá, 16:15

30. 9. KOBYLÍN 398 Soběšice „Klarisky“, bus 43, 57, I. úsek štafet 16:15

B - odjezd zvláštního autobusu od Janáčkova divadla v 16:15 hod.

Ostatní starty tréninků budou značeny z uvedeného místa dopravy MHD nebo IDS.

Rozpis tréninků od 5. do 31. října

Den	Doba	Skupina	Typ tréninku	Místo
Po	-	-	-	-
Út	20:00 - 21:15	Zhusta	hry	těl.sVeveří - Právnická F.
St	16:00 - 17:30	všichni	mapový	okolí Brna
Čt	14:00 - 15:00 16:00 - 17:30 20:00 - 21:30	zač. Zhusta Zhusta	tělocvična hry hry	tělocvična ZŠ Kotlářská Žabovřesky - Rosnička tělocvična ZŠ Kotlářská
Pá	18:00 - 19:00 19:00 - 20:00	Laďa Arnošt	florball basketbal	tělocvična ZŠ Kotlářská tělocvična ZŠ Kotlářská
So	-		závody OB	-
Ne	-		závody OB	-

VT Blansko

Datum: **26. - 28. září 2009**

Bližší informace v průběhu září na oddílových [www stránkách](#).

VT Rakousko - Tauplitz

Datum: **28. října - 2. listopadu 2009**

Cena: 3 000,- Kč (ubytování + stravování + doprava + mapový trénink).

Doprava: osobními auty

Přihlášky: do 9. října 2009 Liboru Zřídka Veselému

Jídlo: zajištěno od středeční večere do nedělní snídaně. Snídaně a večere máme v místě ubytování. Obědy na výletech (povezeme jídlo).

Ubytování: Haus Alpin - Tauplitz

Náplň: turistika v Alpácha (přesný program po příjezdu podle počasí) + OB

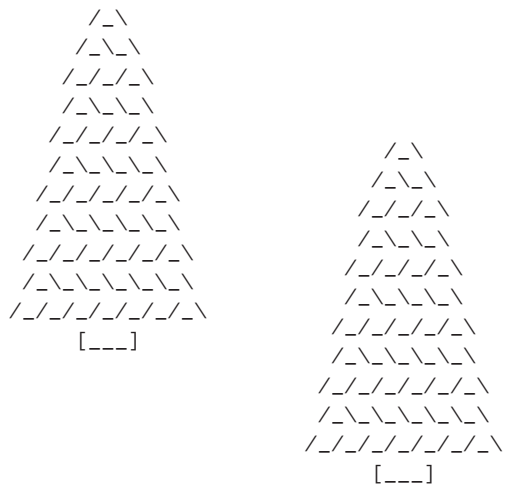
Odjezd: ve středu v 7:00 od Bohémy.

Příjezd: v neděli v podvečerních hodinách.
Oblečení: věci na běhání do lesa (boty s hřeby jsou více než vhodné), věci na turistiku (zejména dobrou obuv), teplé oblečení (to možná nebude)
Kontakt: v případě nějakých dotazů kontaktujete Libora Zřídka Veselého (604 996 773).

Oddílový přebor 2009 - Blansko

Datum: **7. a 8. listopadu 2009**
Místo: Blansko
Přihlášky: přes přihlašovací systém na oddílových WWW stránkách do 31. října 2008
Razicí systém: SportIdent - nezapomeňte si svůj čip
Cena: 400,- Kč (cena zahrnuje jídlo + ubytování + dopravu + mapy)
Odjezd: zvláštním autobusem v sobotu ráno v 8:30 od Bohémy
Start: 10:30 - I. etapa, celkem budou klasické 2 etapy v sobotu a v neděli štafety
Ubytování: bude upřesněno v dalším čísle Polarisu
Stravování: zajištěn sobotní oběd, večeře, nedělní snídaně (již v ceně)
Návrat: zvláštním autobusem v neděli okolo 14:00.

PRO AKTUÁLNÍ INFO → <http://www.sky.cz/zhusta>

* * * * *
POLARIS / ROČNÍK XI / ZÁŘÍ 2009
team Zhusta, Honza Drábek & Filip
kontakt zbm.polaris@seznam.cz
web <http://www.sky.cz/zhusta>
* * * * *